

ΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΙΡΜΠΩ

Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ

άντα σεβόμουν τον χωροφύλακα.
 Τόν χωροφύλακα, που ανάλαμβάνει υπό τη σκέπη της προστασίας του όλους τους καλούς ανθρώπους. Δεν έβλεπα τίποτε παρόμοιο. Γεννημένος στο χωριό των Γκιγιόλ, έβλεπα όλα τα πράγματα με ματι άδολο. Ο χωροφύλακας λοιπόν ήταν για μένα το έλφα και το όμεγα του κοινωνικού οικοδομηματος, ο ήλιος που το στεφάνωνε. Άλλοιμονο! πού ελνε αϊ άγνες έντυπώσεις των παιδικών χρόνων; Διετήρησα αυτή την ώραία ιδέα περι χωροφύλακος έως στα δεκατέσσαρά μου χρόνια, όταν ένας χωροφύλακας πάλι ανέλαβε νά μου την εξαλείψη. Τόν λέγανε Μπαρζώ.

Ο Μπαρζώ ήταν ένας ψηλός λεβέντης, με μύτη γυαλιστερή, που λές και τή γυάλιζε όπως την παλασκα του. Και πραγματι τη γυάλιζε, μά όχι με κτρινόχωμα. Πρόθυμος πάντα νά πίνη και νά χαϊδεύη τά κορίτσια στα μάγουλα, είχε άποκτησει δημοτικότητα στο χωριό. Αυτή τη δημοτικότητα τη χρωστούσε στο καλο μεθύσι που έκανε. Στο μεθύσι του, δεν άνοιγε κανυγάδες, όπως οί Άλλοι, άλλ' άπεναντίας έγίνετο εύθυμότατος και έλεγε ένα σωρό άστεία. Τά χαμίνια τόν άκολουθούσαν στους δρόμους, φωνάζοντα με χαράν και με γέλια!

— Έ! Μπαρζώ!... Νάτος ο Μπαρζώ!...
 Οί άνθρωποι έβγαιναν στις πόρτες, γελώντας, φώναζαν και άυτοί: «Έ! Μπαρζώ!...»
 Τό γόητρο τής χωροφυλακής κάπως χαλούσε μ' αυτά τά φάλτσα του Μπαρζώ, άλλ' ήταν ένα τόσο χρυσό παιδί, τόσο ξεχωριστό από τ' άλλα όργανα τής χωροφυλακής, ώστε κανείς δεν πρόσεχε τό άτοπο.

Η χωροφυλακή βρισκόταν στη άκρη του χωριού, στο βάθος ενός μεγάλου κήπου, στην έξοχή. Ο κήπος ήτο διηρημένος εις πέντε μεγάλα τετράγωνα, που τό καθένα άπ' αυτά ήτο παραχωρημένο στη δικαιοδοσία του καθενός από τους πέντε χωροφύλακας. Φυσικά ο άνθυπασπιστής τους, ο κ. Λύτων, είχε τό μεγαλύτερο τετράγωνο, και ο Μπαρζώ που λίγο των έννοιαζε για τά λαχανικά, του είχε παραχωρήσει και τό δικό του. Γ' αυτό ήταν σ' όλους γνωστό ότι ο Μπαρζώ έπροστατεύετο από τόν Λύτων, και διι του Λύτων του περίσσευαν τόσα λαχανικά, ώστε η γυναίκα του πουλούσε στην άγορά.
 «Όλην την ημέρα, μετά τό στυύλο, οί χωροφύλακες

σκάλιζαν, φύτευαν, πότιζαν, κλάδευαν τά δένδρα τους. Πολλές φορές τό καλοκαίρι, κατά τό άπομειήμερο, ο κ. Λύτων, ξιλωμένος στο κιόσκι που είχε φιλοτεχνήση στο δικό του κομμάτι του κήπου, διάβαζε με θι τορηματα από έπι υλλίδες που του τά διναιζε ο δάσκαλος του χωριού. Οί μήνες και τά χρόνια κυλούσαν πάντα με τόν ίδιο τρόπο, παρε πτός από τής ημέρες τής ύπηρεσίας. Σ' αυτό τό διάστημα, οί κατακοκλέφτες σκότωναν κατσίκια, κάποτε και λαγούς και έλάφια, χωρίς πιά νά κρύβονται από τους χωροφύλακας που άφηναν την καρμπίνα για νά πάρουν τό ποτιστήρι. Όσο για τους νυκτοκλέφτες, ο άνθυπασπιστής όλα τους τί επέτρεπε, άρκεί μόνο νά μη πείραζαν τά λαχανικά του κήπου του. Και έτσι οί κλέφτες ώργιάζαν.

Όσο για τόν Μπαρζώ, αυτός δεν καλλιεργούσε τό περιβόλι. Είχε άλλες δουλειές, καθώς είδαμε. Πήγαινε τακτικά, με στρατιωτική άρβίβεια, στην πλατεία του χωριού, μπροστά στο καφενείο Μποτέν, όπου μαζόνοντο όλίγο κρασολατρες. Μόλις τόν έβλεπαν από μακριά, ειήκοναν τά χέρια φωνάζοντας:

Νά ο Μπαρζώ!... Α, Μπαρζώ, δεν μπορείς, θά πάρης ένα ποτηράκι αϊ;
 — Τέλος πάντων!
 Και καθόνταν στο τραπέζι. Πρώτα κρασί, ύστερα κονιάκ, ύστερα κανένα άφέντι. Ο Μπαρζώ επέστρεφε τριγλίζοντας στη Χωροφυλακή για νά προγευματίση.
 Ο άνθυπασπιστής και οί τρεις χωροφύλακες που κατεγίνοντο στο περιβόλι, η γυναίκα του άνθυπασπιστή που άπλωνε ρούχα, του φώναζαν με γέλια:
 — Έ! Μπαρζώ... πάλι στα πράγματα;
 Λοιπόν μιά ημέρα άκούστε τι συνέβη.

Όλίγα χιλιόμετρα έξω από τό χωριό, σ' ένα σπίτι μοναχικό, κοντά στο δίσος Λαγκενέτ, κατοικούσε ένας τρομερός λαθροθήρα. Διηγούντο γι' αυτόν τρομερές ιστορίες, δολοφονίες άγροφυλάκων και άλλα φοβόμοια κατορθώματα. Τόν έλεγαν Μιλόρδο, άγνωστο γιατί. Ο Μπαρζώ, ως φαίνεται, είχε μαζί του μουσικές και έγχαρδιες ράβδεις. Σηγά, ξεκινούσε τό βράδυ τάχα για ύπηρεσία, για τό δίσος Λαγκενέτ, και περνούσε νύχτες πίνοντας και ξεφαντώνοντας, γιατί καθώς λένε στο σπίτι του οί λαθροθήρας φιλος νούσε και όμορφες χωριατοπούλες. Τό βέβαιον εινε ότι ο Μπαρζώ έ-

φερος πολλές φορές κανένα λαγό, καμιά μπεκάτσα απ' αυτές της νυκτερινές εκδρομές του.

Μια νύχτα ο Μιλόρδος ειπε στο Μπαρζώ :

— Γιατί να μην έρθης στο καρτέρι μαζί μου ;

Και ο Μπαρζώ του άποκρίθηκε :

— Στο καρτέρι !.. Μά εμμο χωροφυλάκας !

— Χωροφυλάκας, έου !.. Σάν ήσουν χωροφυλάκας, θά βρισκό σουν τώρα έδω ; Πάμε, θάρηης ;..

‘Ο Μπαρζώ κούνησε το κεφάλι, έξυσε τή μήτη :

— Στο καρτέρι !.. Στο καρτέρι !.. Τέλος πάντων !..

— Άίντε, πάμε, Μπαρζώ !..

Και ξεκίνησαν. Ήταν μία νύχτα με φεγγάρι. ‘Ο Μιλόρδος και ο Μπαρζώ προχώρησαν μέσα στο δάσος.

— Καλά, ειπε σιγανά ο Μιλόρδος... ‘Ας σταματήσουμε. Σύ, ξαπλώσου πίσω από κεινο το δένδρο. Τα μάτια σου ανοιχτά και το νού σου μη φερνιστιής.

‘Ο Μπαρζώ δέν έδωσε άπάντησι. Ξαπλώθηκε πίσω από το δένδρο. Μακρνα ή άλεπού που κυνηγούσε έβγαλε φωνές.

Είχεν ένα τέταρτο που περίμενεν, ο ένας κοντά στο δέντρο, κρατώντας το όπλο του έτοιμο. Ανο λαγοί διάβαιναν άργά στο άνοιχτό μέρος του δάσους.

— Μη ρίξης, ειπε ο Μιλόρδος... Μόνο ζαρκάδια ή έλάφια !

Και έξαφνα, στο έδαφος, σάλπισε ένας ίσμιος· ύστερα ξεφανερώθηκε ένας άνθρωπος έμπρός τους.

‘Α ! σάς τσάκωσα ! τους φώναξε κανάγηδες !

‘Ενα τουφεκι γυάλισε στα χέρια του, μια πλάκα έλαμπε στ’ στήθος του. ‘Ο Μπαρζώ σηκώθηκε σαν τρελλός, έφυγε τρέχοντας, σκυρτός, προσπαθώντας να κρυβεται πίσω από τα δέντρα.

— Μη φεύγεις, τον φεβήρισε ο άνθρωπος, γιατί θά σου ρίξω.

‘Ο Μπαρζώ έφευγε άδιάκωπα... ‘Ενας πυροβολισμός άντηχησε και ο Μπαρζώ ησθάνησα να του έμαστιγώσαν το μπράτσο, που έπεσε νεκρωμένο.

‘Αλλά στη στιγμή συλλογίστηκε και υπελόγησε :

— Αυτός ο άνθρωπος, άσφαλώς, με άνεγνώρισε... ‘Αν δέν με σκοτώση με το δεύτερο βόλι, θά με καταδώση... Θα με παραπέμψουν στο στρατοδικείο... Είμαι χαμένος.

Σταμάτησε.

— Καλό, ειπε.. Μη ρίξης... Παραδίδομαι.

Και σιμώοντας στον άνθρωπο, ο Μπαρζώ του άδειασε το όπλο του στο στήθος. ‘Εκείνος στριφογύρισε, άπλωσε τα χέρια και έπεσε νεκρός.

‘Ο Μιλόρδος ήταν κρυμμένος πίσω από τα χαμόκλαδα... ‘Εβγαλε άργά το κεφάλι και, με φωνή που έτρεμε ειπε :

— Ήταν ο άγροφυλάκας, ξέρεις ;.. ‘Εμεινε στον τόπο, τουλάχιστον ;

— Πήγαινε να ιδής, σύ

— Έγώ ;

— Ναι, σύ... ‘Εγώ δέν τολμώ... Είμαι και πληγωμένος· μουσπασε το χέρι αυτό το κτήνος !

Με τα τέσσαρα σι λώκος, ο Μιλόρδος σίμωσε στο πτώμα, έκυψε πάνω του ..

— Είπε τελειωμένος... ειπε. Τι θά τον κάνουμε ;.. ‘Αχ καταράμενε λ παρζώ !

Και από ένστικτο λωποδυτικό, άρχισε να ψάχνη στις τσέπες του άγροφυλάκου...

‘Ο Μπαρζώ κινάτζε το Μιλόρδο, με άμνηχανία, έχοντας το δεξί του χέρι στο κοντάκι του περιστροφού του. ‘Εξαφνα του άστραψε κι αυτό μια πιστολιά και τον ξάπλωσε κάτω...

Τή χαρναγή, ένα κάρσο που το οδηγούσε ένας χωριάτης κατέβαινε το Μεγάλο Λόφο. ‘Ο Μπαρζώ έβράδιζε πίσω με τή στολή του ματωμένη, με το άριστερό του χέρι μέσα σ’ ένα ροματιστό μανδήλι κρεμασμένο από το λαιμό. Στο βάθος του κάρσου κάτω από ένα χονδρόπανο, διεκρίνοντο τα κορμιά των δύο πτωμάτων. Οι πόρτες άνοιγαν. Οι άνθρωποι, που μόλις ζύπνησαν, έβγαιναν από τα σπίτια τους, και οι άνδρες μισοντυμένοι, οι γυναίκες με το μισοφόρι, άρχισαν ν’ ακολουθούν το πένθιμο κάρσο, κατατρομ γμένοι..

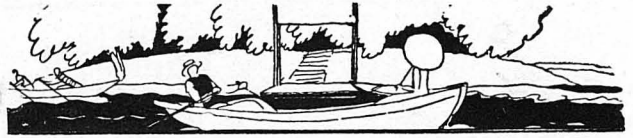
Είδα κοντά στη Χωροφυλακή πλήθος κόσμου, και έπληθίασα.

— .. Τότε, έλεγε ο Μπαρζώ, έτρεξα στο μέρος που άκούσθηκε ο πυροβολισμός... Και τί βλέπω ;.. Το Μυλόρδο σκυμμένο επάνω από έναν άνθρωπο νεκρό που τον έφαγνε !.. Παραδώσου ! τυφ φονιάζω... Μά ο Μυλόρδος παίρνει το όπλο του δασοφύλακα και με σημαδεύει... Χυμό επάνω του... Ρίχνει και με βρίσκει στο άριστερό μπράτσο... καλά... Τότε τραβώ το περιστρόφο, μπάμ... Και ο Μυλόρδος, σοβάστηκε νεκρός... Τότε πάω κοντά στον άγροφυλάκα... ‘Ηταν σκοτωμένος ο φτωχός... ‘Εμένα μουσπασε το χέρι... Μικροδουλειές !.. Τότε, πήγα και ζήτησα από τον κύρ Ντρούε να μου δώση τή συνδρομή του.

— Το Μπαρζώ ! μουρμούρισε κάποιος μέσα στο πλήθος.

‘Αλλά το ειπε μ’ ένα ύφος σοβαρό—όχι με γέλυτα όπως άλλοτε—μ’ ένα ύφος θαυμασμού για τον ήρωα.

Τρεις μήνες άργότερα, ο Μπαρζώ άπεστρατεύθη... Τούδωσαν και παράσημο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΑΡΑΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Οι Μπουκλές της.

Με κιντάζει με περιφάνεια· μα τί θαυμάσιες ματιές ! Και τί κορμωστασιά λεπτή κι όλόρθια ! ‘Ω λόγες ίσιες και σκληρές, λυγίστε από τήν ταραχή, λυγίστε απ’ τήν ντροπή σας !

Προχωρεί ! Νά τη ! Νά τα μάγουλά της—τά δροσάτα ρόδα των μάγουλων της ! ‘Εγώ γνωρίζω τή γλυκα τους κι’ όλη τους ή δροσιά ! Νά, ή μαύρες μπουκλές των μαλλιών της κουλουριάζονται σά φιδια άπάνω στο μέτωπό της τό άγνό Ελνε τα φτερά της νύχτας που άναπαύονται άπάνω στη γαλήνη της αύγης !

Κόρες στο λιβάδι.

Λαμποκοπή, λαμποκοπή όλο το λιβάδι ! Και λαμποκοπή από τής κόρες με τή μυροβόλα σάρκα, από τής κόρες τής άγνης και πάλλευκες, που πληλούνε άπάνω στις βραγιές. Και το λιβάδι άνατριγιάζει και τρέμει από ήδονή.

‘Ορατές κόρες, υπερφουισές ! Κορμωστασιά λεπτή και λιγερή. Περατριά χαμαρωτή κι’ άρμονική ! Και τό λιβάδι άνατριγιάζει και τρέμει από ήδονή.

Τα μαλλιά λυτά, πέφτουν στο λαιμό τους σαν τά σταφύλια από τό κλίμα. Ξανθές ή μελαγχροινές—σταφύλια ξανθά, σταφύλια μαύρα ! ‘Ω μαλλιά ! Κόρες θελκτικές,—ώ γήσσες ! Και τό μάτια σας ! ‘Η γοητεία των ματιών σας, οι σαίτες των ματιών σας είνε ο θάνατός μου !

Κύττα το λαμποκόπημα των άσημένιων τους πλευρών, και θά δής τ’ όλόγιο φεγγάρι να παρουσιάζεται μπρός στα μάτια σου τα θαμπαμένα.

Κύττα τή στοργυλλάδα των εύλογημένων τους γοφών και θά δής στον οφρανο δυο μουσφεγγαρά, τό ένα πλάϊ σ’ άλλο.

‘Απελιώσει.

‘Αν έχασα τή σταθερότητά μου και τό κουράγιο μου, τό λάθος μου είνε έλαφρό, άφου με γέλασε ή σκληρή και με πρόδωσε άπανα.

‘Ελευθερώστε με, καλοί μου φίλοι, από τον πόνο μου, από τον πόνο τής άγάπης που μ’ έκανε να χάσω τή δύναμή μου και τήν εύθυμί μου !

Δέτε πως ή καρδιά μου χάθηκε στον ώκεανό τής άγάπης, χάθηκε και έλωσε. Χάθηκε και κατεστράφηκε, και δέν ξέρω πιά σε ποιόν ν’ άπευθίνω τήν κραυγή τής άπελιώσεως μου.

Οι θησαυροί της

Βαριοί οι γοφοί, όλοστρόγγυλοι και πάλλον κι’ άναπάλλον Κορμιά εύστοφο σαν τό άδράχτι ! Στήθια άπαλά, λεία και ροδόχουσα.

Κλείνετε μέσα σου, ώ ώραία, όλους τους θησαυρούς σου ! Μά έχω μάτια διαπεραστικά που βλέπουν μέσα από κάθε πυκνόν πέπλο, από κάθε πυκνόν ίσιου...

Οι σκλάβοι τής άγάπης σου.

‘Ω λυτρεμένη μου σκληρή, τάχα να ξέρης πόσα είνε ως τώρα τά θήματα των ματιών σου ;

‘Εχεις λογαριάσει τής σαίτες που πετιούνται απ’ τής ματιές σου και που κάνουν να χύνεται όλο το αίμα τής καρδιάς ;

Μά εύτυχιμένες και τρισευτυχιμένες οι καρδιές που ύποφέρουν έξ αιτίας των ματιών σου ! Και χίλιες φορές εύτυχιμένοι οι σκλάβοι τής άγάπης σου !

Σκληρές Δοκιμασίες.

Το ποιό του χωρισμού είνε μεγάλη πίκρα. ‘Υπόρχει ακόμα τρόπος να ύπομονευθώ ; Τρία πράγματα μου δόθηκαν για να διαλέξω : ή άπομάκρυνσι, ο χωρισμός, κι’ ή έγκατάλειψις—τρία πράγματα γεμάτα τρώμο.

Πώς μπορώ να διαλέξω, έγώ που έχω λυώσει απ’ τήν άγάπη για ένα πλάσμα ώραίο που μ’ έχει κατακτήσει και με βίβει τώρα σε τόσο σκληρές δοκιμασίες ;

‘Η ζωντανή όμορφιά.

Κανείς δέν άποφεύγει, φίλε, το πεπρωμένο, είτε κρυφό είνε είτε φανερό, είτε έχει χαμόγελο γλυκό ή μούτρο κατσουφιασμένο. Ασημόνα, λοιπόν, όλα, ώ φίλε, και :

Πίνε απ’ τήν πηγή τής ‘Ομορφιάς, άν μορής, κι’ απ’ τήν πηγή τής Ζωής. ‘Εγώ είμαι ή ζωντανή όμορφιά που κανένας γιός τής γής δε θά μπορούσε να κιντάξει με άδιαφορία.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

